ציונות

אני לא יודעת אם מפרסמי המודעה (רצ"ב צילום), שהתפרסמה בכמה עיתונים אמריקאים, התכוונו לעשות מעשה ציוני למען תושבי מדינת־ישראל. אבל זה בדיוק מה שהם עשו. הנה מה שכתוב במודעה בקיצור:

סוף־שבוע של רציחות

ביום השישי בלילה בוא בלבוש מתאים לרצח. אתה תהיה אחת הנפשות הפועלות במחזה המתרחש לאחר ארוחת־ערב אלגנטית. העלילה מסתבכת בשבת, לידּ שולחנות ארוחת־בוקר עמוסי כל־טוב. בנשף של מוצאי־שבת תהיה עד להתפתחויות ואולי אתה תפתור את הפשע, בזמן שאתה מסתכל מחדרך על נוף־הרים קודר. ביום ראשון בבוקר, בארוחת בוקר־צהריים עם ש־מפניה, תהיו כולכם קרובים מאוד לפיתרון

התעלומה. האם תהיה אתה הראשון שיגלה את הסוד הנורא שאחז בכבלי־קסם את ה־פונדק במפלים של בק־היל?

תמורת 280 דולר בלבד, כולל פנסיון מלא, אתה תהיה חלק מסוף־שבוע מיסתורי של רצח. מיספר המקומות מוגבל. טלפן ה־יום ל־1־800־233־8113

***

זה לא הומור אמריקאי. זו סתם דרך להביא את האמריקאים להתרגשות תמורת 280 דולר לסוף־שבוע.

אנחנו, כאן, יכולים פשוט לקנות עיתון יומי בכמה מאות שקלים, ובקריאה אחת אנחנו נהיים שותפים לעשרות התרגשויות. הינה, למשל, ביום השישי לפני שבוע וחצי, בדף הראשון של אחד הצהרונים, הופיעה תמונתו של הרב עובדיה יוסף, לידה הירי־עה שמביתו של הרב נגנבו עשרות אלפי דולארים, שהיו מוחבאים בתוך ספרי־תורה. אותי, אישית, שום רצח במפלי הבק־היל לא היה מזעזע כמו הסיפור על הדולארים של המנהיג הרוחני שלנו.

בקיצור, ברור לכולם שמצבנו טוב לאין ש־יעור ממצבם של האמריקאים. אצלנו, בינתיים, ההתרגשויות ממש חינם. ציונות או לא?

אוצר

לפני כמה ימים מצאתי אוצר. האוצר שמו שלי ואילן אגוז. כרגע היא עקרת־בית והוא נגר. לא, לא ההורים של ישוע, רק דומה.

טוב, מנגרות ומעקרות־בית כידוע לא נהיים עשירים בבת אחת. ועד שהם יהיו עשירים הם עושים הכל בעצמם. הדירה שלהם ראויה להיות מצולמת ומוצגת בכל ז'ורנל־דיהוט ציבעוני, אבל עד שאיזה האוס אנד גרדן יתעורר, אני חוטפת להם כמה פריטים מעשה־ידי בעלי־הבית.

הנה, למשל, הארון של עלי בת ה־3, בתם של הזוג אגוז. לעלי כבר יש שמלות וצעצועים וספרים, אבל יש לה חדר שלא יכול להכיל ארון בגודל קונבנציונאלי.

אילן לקח ארבעה קרשים, חיבר אותם למעלה ולמטה, בחלק התחתון הוא תקע שלוש סלסלות הניתנות לשליפה (הצעצועים בגובה שהילדה יכולה לקחת בעצמה) ובחלק העליון של הארון הוא שם פשוט מוט ועליו תלויים הקולבים המחזיקים את שמלות־המלמלה הוורודות.

אגב, חדרה של עלי נוצר מסגירת מירפסת, ולכן כל החדר מלא בחלונות שעליהם היה צריך להלביש וילונות, נגר שמש וקור ועין הרע. את הווילונות עשתה שלי במו ידיה מסדיני־כותנה פשוטים בצבעי פסטל רכים. יופי זו לא מילה.

רואים, כל מה שצריך כדי לסדר חדר־ילדים משגע זה טעם טוב, חוש אילתור וכישרון.

מילה טובה על סרט ישראלי

באמת נורא איך שהעם הזה לא מפרגן לעצמו. כל הזמן אני שומעת כמה שהסרטים הישראליים הם נוראים ומשעממים ועשויים בחוסר כישרון, וזה ממש סבל לראות אותם וכמובן עלבון לאינטליגנציה, והפרובינציאליות מצפצפת מהם בקול גדול, ובכלל, השחקנים איומים ויש להם דיקציה בלתי־נסבלת, והדיאלוגים מטופשים והסצינות לא אמינות, ועוד כל מיני דברים שאני לא זוכרת.

יום אחד בשבוע שעבר החלטתי לראות אם העם צודק. תקעתי ילד אחד אצל חבר, את הילד השני הצמדתי לאבא שלו ונשארתי לבד בבית. כבר התחלה טובה לסרט ישראלי, לפי דעתי. מיקלחת חמה, סירוק קל, טיפה סומק על הלחיים, שפריץ של בושם ואני בחוץ, בדרכי אל הקולנוע. רוח נעימה של סתיו מקדמת את פניי. ואם לא הדאגה שאולי לא יהיו כרטיסים בקופה, היה אושרי שלם. בקולנוע אין תור. קופאי נחמד. אני שואלת איזה מקומות עדיין פנויים והוא אומר שאין שום בעיה לשבת בדיוק איפה שרוצים. לפני הכניסה לאולם עצמו אני מצטיידת בשקית סוכריות־גומי שקית צ'יפס ומשקה טרופית עם קש. אולם ממוזג־אוויר. מוסיקה נעימה, קהל מצומצם, כנראה מאוד נבחר. אני תופסת לי מקום טוב, מתרווחת על כורסה נהדרת, מקשיבה למוסיקה ושותה טרופית.

אחר־כך חושך וסירטי־פירסומת. יופי. אחר־כך שוב חושך והסרט מתחיל, מותחת את שתי הרגליים העייפות, פותחת בזהירות את שקית הצ'יפס ומתחילה בזלילה הגדולה. אחרי הצ'יפס, שקית סוכריות־הגומי ואחריה את שארית משקה־התפוחים. מבט של 360 מעלות על האולם, כדי לגלות איזה סדרן, וכשמסתבר שאין, אני שולפת סיגריה ומדליקה.

הכורסה רכה, הסיגריה נהדרת, רק שעייפות היום פיתאום נתנה בי איזה אות או שניים. החלטתי לסגור את העיניים רק לכמה שניות.

חבל שתמיד בסוף הסרטים הם שמים מוסיקה כזאת רועשת. התעוררתי. בדיוק היה סוף הסרט, אף אחד לא נדחק ולא התנהג בגסות. יצאתי מבית־הקולנוע ולאט־לאט הלכתי הביתה, שמחה וטובת־לב ואפילו רעננה. אני לא יודעת מה כולם רוצים מסרטים ישראליים. אני ממש נהניתי.

אל נקמות השם!

מי זה הכריז בקול רם שהוא לא מעוניין בשום יחסים דיפלומטיים עם ישראל? יוגוסלאוויה והונגריה. חשבו בטח שזה יעבור להם בשקט. הסלאיים והטאטארים האלה.

אז, הינה, נגד הונגריה אנחנו כבר פועלים במרץ. אנחנו, זה דודו דנינו ושחר בן־מאיר, שהמציאו מישחק־חשיבה המורכב מתשע טבעות הניתנות לפירוק והרכבה, כשעל כל טבעת מופיעים סימני־חשבון וספרות עד 4.

המטרה הסופית היא להביא ארבע שורות של תרגילי־חשבון לתוצאה נכונה. כלומר, אם בשורה אחת סידרנו שיופיע התרגיל 2×1+3−4=1, כמו בתמונה, אז צריך לדאוג שבשורה הבאה יהיה למשל 3×1:3=1 וכך הלאה.

אני כבר מנסה יומיים ועדיין לא הצלחתי, אבל זה, כמובן, לא אומר כלום.

המישחק מיועד לילדים עם אי־קיו סוער ולמבוגרים בעלי סבלנות. מהשבוע הבא בכל חנויות־הצעצועים, במחיר 8,000 שקל.

קוביה הונגרית, פני דרך — ישראל מגיעה: אז במי עוד נשאר לנו לטפל? ביוגוסלאוויה? יהיה בסדר. בלגראד על הכוונת. אל נקמות השם!

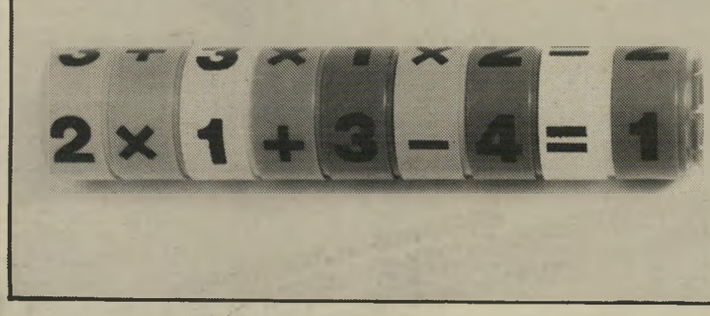

אוכל בלחי־נשכח

במיסגרת „הכר את מאכלי שכניך" נתנה לי נעמי סנדרסון מירשם לאורז לבנוני, שהוא פיצוץ אמיתי. מאז שניסיתי אותו במיטבחי, הוא נאכל בו יום־יום.

מה שצריך להשיג:
ראש כרפס, כולל העלים הירוקים שלו
כוס וחצי אורז
מיץ מלימון אחד
כף אבקת מרק־עוף
3 כוסות־מים, 2 כפות שמן.

וככה עושים: שוטפים את הכרפס ומקלפים אותו. את ראשו של הכרפס חותכים בסכין חד לקוביות ואת העלים הירוקים קוצצים גס.

מחממים 2 כפות־שמן ועליהם שמים את הכרפס ועליו ומטגנים קלות. מוסיפים את האורז (יבש) ומטגנים הכל תוך כדי בחישה עוד דקה או רקותיים. שופכים על האורז והכרפס את מיץ הלימון ואת כל כמות המים ומביאים לרתיחה. מבשלים על אש גדולה, בלי מיכסה, עד שהמים יורדים בדיוק לגובה האורז בסיר. מעבירים את הסיר לאש הכי־קטנה שיש, מכסים את הסיר במיכסה ועליו מגבת, ומבשלים על האש הקטנטונת עוד כ־15 דקות.

זה הכל, ודעו לכם שזה המון.

פינת בן־יהודה

או־קיי, חברה. למדנו מספיק בזמן האחרון. הפעם נעשה בוחן־פתע.

מה זה, לפי דעתכם, חלחול?

כפר ערבי? מחנה־פליטים? מקום שממנו זרקו אבנים, או חטפו אבנים?

מה שמעצבן אותי אצלכם זה שכל דבר אתם רואים דרך המישקפיים של 'יחסי יהודים־ערבים. חלחול, רבותי וגבירותי, זה פשוט ·פרקולטור, ·הכלי הזה שעושים בו קפה. הייתם מאמינים? ידעתי שלא.